

Те са много добри и работливи хора, но и много честни, нищо че сме цигани

Елена, р. 1986

Казвам се Елена Сергеева Алексиева. Родена съм на 18.08.1986 г. в гр. Благоевград. В момента съм на 21 години. Мога да кажа, че съм от заможна семейство, нищо че съм циганка. Но пък и парите, които има семейството ми, се изкарват с честен труд. Имам по-малък брат. Казва се Георги. Живее заедно с майка ми и баща ми в Италия-Милано. Ученик е, тази година завършва и играе във футболния отбор "Милан". Аз съм женена, имам и едно детенце - момиче, казва се Марияна. В момента живея с мъжа ми и детето ми в тях, но съвсем скоро се надявам да можем да заминем при нашите в Италия. Там майка ми работи като зъболекарка, а баща ми работи в строителна фирма. Завърших основно образование в 11-то училище в Благоевград, а средното си образование завърших в Икономическия техникум в Благоевград със специалност "Бизнес и финанси". Веднага след абитурантската ми се омъжих за сегашния ми съпруг, който е и първият мъж в живота ми. Много го обичам. Той беше детската ми любов. Преди да се оженим сме ходили, разделяли, много пъти. Докато учех, живеях с баба ми и дядо ми на ул."Здравец" в Благоевград. Те са много добри и работливи хора, но и много честни, нищо че сме цигани, знам какво е отношението на другите малцинства към нас, но не всички сме еднакви, въпреки че по-голямата част от циганите са мързеливи и крадливи хора, има и изключения. Въпреки всичко не ме е страх да си кажа, че съм циганка. Имам много приятели както цигани, така и българи. Живеем си и се разбираме. Много не мога да разкажа за живота си, защото съм едва на 21 години и не съм видяла и преживяла достатъчно. Не съм лишавана от нищо никога. Нашите като заминаха в Италия, аз бях много малка. Може би на 8-9 години, не знам точно. Докато се устроят там, им беше много трудно. До преди 2-3 години

дори живееха на квартира, но вече си имат собствена къща, която е невероятна. Аз като отида там, чак не ми се излиза навън, по-приятно ми е да си седя въщи. В момента не се занимавам с нищо друго, освен с отглеждането на дъщеря ми. Помагат ми много баба ми и дядо ми, както и свекъра и свекървата, когато разбира се имат възможност, защото все още работят. Мъжът ми си има собствен бизнес и оттам се издържа, е-е, помагат ни и майка и татко, разбира се. Не се оплаквам. Добре си живея. По това, което разказах, досега май ще излезе, че съм много глезена и мързелива, но не е така. Много пъти съм искала да започна да работя, още като ученичка, и то не защото съм алчна за пари и искам все повече и повече, ами просто ей така, за да не бездействам, но нашите не са ми давали. А не мога да седя ей така, винаги трябва да правя нещо. Ами това мога да разкажа засега. Живот и здраве, надявам се предстоят ми още много години живот, ще видим как ще се развие. Нищо друго не ми трябва, само здраве на мен и семейството ми, пък оттам нататък каквото Бог е решил.